

Arrest

nr. 291 067 van 27 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 1990.

1.2. Verzoeker dient op 17 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 1 februari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 3 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H.S.K., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit het dorp Qala Shahi, subdorp Jan Mir Kalay. Dit is gelegen in het district Dara-e-Nur, provincie Nangarhar. U bent gehuwd met M.. Uw beide broers N.A en R.K. waren werkzaam voor de NAVO, op de luchthaven in Jalalabad. Uw broer probeerde u hierbij ook een job te bezorgen, maar dit werd niet toegelaten omwille van de ziekte hepatitis B die u al sinds kindertijd had. Uw beide broers waren lid van de eenheid 02. De taak van uw broers bestond erin de veiligheid op de luchthaven te waarborgen en de Amerikanen te escorteren tijdens operaties. Een week voor uw vertrek uit Afghanistan vertelde uw vader thuis dat een vriend van hem in de moskee had gezegd dat het leven van u en uw broers in gevaar was. Er zouden mogelijks mensen in de nacht komen om u te ontvoeren. Deze persoon liet uw vader zweren om niets over zijn identiteit te verklappen aan iemand. U weet dus niet wie die persoon is. Uw vader overlegde met uw oudste broer R.K. en samen besloten ze dat u diende te vertrekken. U verliet Afghanistan zo'n vijf of zes jaar geleden. U reisde via Iran naar Turkije, waar u gedurende anderhalf jaar verbleef omdat de verdere route gesloten was. Hierna reisde u via Griekenland en Macedonië naar Servië waar u een jaar verbleef, ook omdat u er niet in slaagde verder te reizen. Nadien ging u naar Roemenië. In Roemenië werd u verplicht om vingerafdrukken te geven, maar aangezien uw doel vanaf het begin België was, besloot u door te reizen. U reisde verder naar Duitsland, waar u opnieuw verplicht werd vingerafdrukken af te staan. Uiteindelijk kwam u in België aan, alwaar u een verzoek om internationale bescherming indient. Dit was op 17 november 2020. Toen u zich in Turkije bevond, slaagde uw broer N.A. er in een visum voor de Verenigde Staten te bekomen, alwaar hij nu samen met zijn gezin verblijft. Uw andere broer R.K. reisde later naar de VS, vlak na de machtsovername door de taliban in augustus vorig jaar. Ook hij verblijft momenteel in de Verenigde Staten samen met zijn gezin.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS een kopie van uw taskara, een badge van het leger van uw broer R.K. en een kopie van een verblijfsvergunning van de VS die aan uw broer N.A. toebehoort neer. Op 2 en 4 februari 2022 maakt u via uw advocaat via mail volgende stukken over aan het CGVS: foto's van uzelf en uw broers, een brief van de Amerikaanse ambassade betreffende N.A., een vertaling van de taskara van N.A, de taskara van R.K. en ten slotte ook nog de nationale identiteitskaart van R.K.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U beweert dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest door de taliban naar aanleiding van het profiel van uw broers. Uw onwaarschijnlijke verklaringen maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat er op zich geen reden is om te twijfelen aan het profiel van de personen N.A. en R.K. van wie u beweert dat zij uw broers zijn. Uw aangehaalde verwantschap met deze personen wordt heden evenmin betwist. Het is echter niet omwille van het loutere profiel van uw broers dat er actueel een vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld. Om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming volstaat het niet om enkel te verwijzen naar het profiel van uw broers. U dient uw vrees immers te concretiseren en individualiseren. Gezien uw beide broers hun werkzaamheden voor de Afghaanse overheid en de buitenlandse troepen in Afghanistan stopgezet hebben en inmiddels Afghanistan hebben verlaten, dringt zich eveneens de vraag op om welke reden u nog zou gezocht worden door de taliban. U slaagt er niet in dit aan te tonen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Met betrekking tot het profiel van uw broers en hun specifieke werkzaamheden, blijkt u weinig op de hoogte te zijn waardoor uw ingeroepen vrees in het gedrang komt. Immers, uw vrees is onlosmakelijk verbonden aan het profiel en de werkzaamheden van uw broers. Indien u werkelijk vervolgd werd door de taliban omwille van voorgaande, kan van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn.

Zo geeft u aan dat uw jongste broer N.A. begon met werken op de basis nadat hij de tiende graad had afgemaakt en in het totaal ongeveer acht jaar werkzaam was op de basis vooraleer hij met een visum naar de VS trok (zie CGVS, p.8). U zegt dat N.A. uit Afghanistan vertrok toen u zich in Turkije bevond en dat hij momenteel ongeveer 25 jaar is (zie CGVS, p.8). Dit alles opgeteld, maakt dat uw broer ten tijde van het begin van zijn dienst minderjarig zou zijn geweest. Het is weinig geloofwaardig te noemen dat men minderjarige jongens zou inzetten als soldaat voor de NAVO. Geconfronteerd hiermee zegt u dat u eigenlijk niet goed weet hoelang N.A. op de basis heeft gewerkt en dat u maar iets ongeveer zei (zie CGVS, p.8). Aan de hand van de documenten die u later opstuurt, is te zien dat N.A. geboren is in het jaar 1994 en zijn dienst startte in het jaar 2013. Dat zou betekenen dat hij, aangezien hij vertrokken is toen u zich in Turkije bevond, maximum vijf jaar werkzaam was op de basis. Ook deze informatie strookt niet met wat u eerder verklaarde. Uw uitleg dat u het eigenlijk niet goed weet, is weinig overtuigend aangezien het uw broer betreft en u zowel bij DVZ als het CGVS oorspronkelijk verklaarde dat uw broer 7 à 8 jaar in dienst was.

Ook kan u opvallend weinig vertellen over de exacte werkzaamheden van uw beide broers, wat niet in overeenstemming kan gebracht worden met uw vrees. Gevraagd naar hun precieze functie kan u niet veel zeggen. U kon enkel zeggen dat ze instonden voor de veiligheid op de basis en de Amerikanen begeleidden tijdens operaties, en dat ze lid waren van een eenheid die "02" werd genoemd (zie CGVS, p.10 en 11). Gevraagd naar meer details over deze operaties, blijft u het antwoord schuldig. Ook gevraagd naar eventuele incidenten die er gebeurd zouden zijn, kan u wederom niets antwoorden (zie CGVS, p.11 en 12). Verder weet u niet of ze al dan niet een rang hadden, hoe hun uniform eruit zag, wie hun bazen waren (zie CGVS, p.11 en 12). Ook over de eventuele opleiding kan die ze hebben ontvangen, kan u niet veel zeggen (zie CGVS, p.10). Dit alles verklaart u door te zeggen dat ze niet zo veel informatie gaven aan mensen en misschien niet toegelaten werden hierover te spreken (zie CGVS, p.12). Dit overtuigt hoegenaamd niet. Ten eerste betreft het uw broers van wie u eerder in het gehoor vermeldde dat ze in hetzelfde huis woonachtig waren (zie CGVS, p.6). Ook geeft u aan dat uw broers toch regelmatig op verlof kwamen naar huis (zie CGVS, p. 12). Dat u dan niet meer kan vertellen over de activiteiten van uw broers, lijkt eerder ongeloofwaardig. Ook al omdat u niet kan zeggen waarom u broers dan niets zouden mogen vertellen over hun werk (zie CGVS, p.12). Bovendien hebben zowel uw beide broers en ook u Afghanistan inmiddels verlaten en kan verwacht worden dat u inmiddels voldoende mogelijkheden had zich te informeren bij uw broers over de precieze omstandigheden van hun activiteiten en werkzaamheden die geleid hebben tot hun vertrek. U hebt immers nog steeds contact met uw broers die zich heden in de Verenigde Staten bevinden (zie CGVS, p. 13).

Overige elementen uit uw verklaringen omtrent het werk van uw broers stroken evenmin met de algemeen beschikbare informatie (zie map Landeninformatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Zo beweert u vooreerst dat uw broer N.A. kon beginnen op de basis doordat een persoon genaamd M. instond voor uw broer. Deze persoon was de zoon van een goede vriend van uw vader en was zelf werkzaam op de basis (zie CGVS, p.9 en 10). Gevraagd of uw broer nog iets verder diende te doen om op de basis te kunnen beginnen, stelt u enkel dat deze persoon M. met de commandant van de basis sprak en dan uw broer kwam ophalen om hem naar de basis te brengen. Op de vraag of uw broer nog naar andere plaatsen diende te gaan of bepaalde documenten moest voorleggen, antwoordde u negatief (zie CGVS, p.10). Gevraagd hoe uw oudere broer die later begon te werken op de basis kon starten, zegt u dat er voor hem enkel een telefoontje van uw andere broer N.A. aan R.K. nodig was om te kunnen beginnen (zie CGVS, p. 10). In het licht van de uitgebreide screeningsprocedure die er voorafgaat aan de indiensttreding bij het leger, zeker voor de NAVOtroepen, en de documenten die voorgelegd moeten worden zoals de taskara en eventuele garantiebrieven, is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat uw broer N.A. enkel door mee te gaan met iemand die al werkzaam was op de basis, meteen kon beginnen op de basis zonder eerst andere stappen te moeten ondernemen, laat staan dat uw broer R.K. enkel de eenheid diende te vervoegen op de basis na een telefoontje van uw andere broer en ook verder geen andere stappen diende te ondernemen.

Ten slotte heeft u het ook over de lonen die uitbetaald worden aan uw broers. U zegt dat ze maandelijks 800 dollar verdienen, en dat de uitbetaling in cash gebeurt. En dat u niet dacht dat uw broers een bankkaart hadden (zie CGVS, p.11). Ook dit is gezien de beschikbare algemene informatie opmerkelijk. Een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Immers, het beleid ten aanzien van de

uitbetaling van medewerkers van de veiligheidstroepen is dat de uitbetaling via de bank gebeurt en soldaten een bankkaart krijgen van het leger waarmee ze hun loon kunnen afhalen. Dat u beweert dat uw broers iedere maand cash 800 dollar kregen, is dan ook ongeloofwaardig. Dat u niet beter op de hoogte bent over uw broers en hun tewerkstelling, strookt aldus niet met uw aangehaalde vluchtmotieven. De documenten die u voorlegt, bevestigen effectief het profiel van uw broers. Dit staan heden niet ter discussie.

Verder zijn de verklaringen omtrent uw persoonlijke vervolging ongeloofwaardig en bevestigt dit dat het profiel van uw broers geen verhoogd risico voor u inhoudt.

U vermeldt dat u gevlucht bent omwille van een persoon die uw vader aansprak in de moskee en hem waarschuwde dat uw leven en dat van uw broers in gevaar was. Dat er een mogelijkheid bestond dat taliban u 's nachts zou ontvoeren omwille van het werk van uw broers. Uit vrees hiervoor besloten uw vader en oudste broer R.K. u weg te sturen (zie CGVS, p.16).

Ten eerste bent u onduidelijk over het tijdstip waarop dit gebeurde. Waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat dit drie of vier maanden voor uw vertrek was (DVZ, CGVS Vragenlijst, vraag 5), wijzigt u bij het CGVS uw verklaringen en zegt u dat het maar een week voor uw vertrek was dat dit plaatsvond. Geconfronteerd hiermee, zegt u dat u dit nooit zo gezegd heeft en dat u misschien bij DVZ had gezegd dat het vier of vijf maanden na uw huwelijk was in plaats van voor uw vertrek (zie CGVS, p.16). Dit is geen voldoende verschoningsgrond. Temeer uw verklaringen op de DVZ u opnieuw werden voorgelezen en u deze ondertekende voor akkoord. Aangezien dit de kern van uw asielrelaas betreft en u bij de DVZ duidelijk verklaarde dat het drie of vier maanden voor uw vertrek was dat deze gebeurtenis plaatsvond, is dit opnieuw een element dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder kan u weinig zinnigs zeggen over deze persoon die uw vader waarschuwde. U weet niet wie die persoon is, hoe deze persoon wist dat u gevaar liep en waarom zijn informatie te vertrouwen was (zie CGVS, p.16 en 17). Als reden geeft u aan dat uw vader had gezworen aan die persoon om niks over zijn identiteit mee te delen en hij het daarom niet vertelde, en dat u hier verder ook niks over vroeg (zie CGVS, p.16 en 17). U zegt enkel dat uw vader zei dat het een vriend was die jullie wilde helpen (zie CGVS, p.17). Aangezien een beslissing om een land te verlaten niet iets is wat lichtzinnig wordt genomen, is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat uw vader u geen informatie gaf over deze persoon of vermeldde waarom deze bedreiging serieus genomen moest worden en dat u zonder verdere aanwijzingen het land verliet.

Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat er na de waarschuwing niets concreet gebeurde met taliban. Zowel u als uw broers zijn nooit rechtstreeks bedreigd door taliban en u maakt ook geen gewag van verdere incidenten met de taliban. U zegt enkel dat uw broers schrik hadden en niet zoveel meer naar huis kwamen (zie CGVS, p.17). Ook zijn uw broers een flinke tijd na u vertrokken, wat uiterst merkwaardig is gezien zij het hoofddoelwit van de taliban zouden gevormd hebben in tegenstelling tot u die als eerste het land verliet. Zo is uw jongste broer N.A. pas vertrokken toen u al in Turkije was, waar u gedurende anderhalf jaar verbleef. Uw andere broer R.K. vertrok zelfs pas na de recente machtsovername door de taliban in augustus vorig jaar (zie CGVS, p.17 en 18). Het feit dat u of uw broers nooit concreet bedreigingen ontvingen van de taliban, uw broers wel nog af en toe terugkwamen naar het dorp en ze zoveel later dan u zijn gevlucht zonder problemen te hebben gekend maakt dat uw vrees ten aanzien van de taliban op weinig feiten berust en niet ernstig kan genomen worden.

Omwille van bovenstaande redenen slaagt u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De door u voorgelegde taskara bevestigt enkel uw identiteit, hetgeen door het CGVS niet betwist wordt. De documenten betreffende het werk en identiteit van uw broers en de foto's van u en uw broers bevestigen zoals eerder gezegd het profiel van uw broers, maar overtuigen niet van uw persoonlijke ingeroepen vrees ten aanzien van de taliban. Documenten zoals deze kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen

van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen

4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Nangarhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich opnieuw in Afghanistan vestigt. Behalve uw problemen met de taliban haalde u immers geen redenen aan die een terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde onmogelijk maken. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de taliban, die volgens u aan de basis lagen van uw vertrek, zijn er geen redenen om aan te nemen dat u actueel niet naar uw Afghanistan zou kunnen terugkeren, waar u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek naar België in Dara-e-Nur te Nangarhar woonde (zie CGVS, p.5).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een **algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker benadrukt dat zijn beide broers werkzaam waren voor de NAVO, op de luchthaven van Jalalabad. Hij benadrukt hun taken en stelt dat hijzelf niet werd toegelaten om aldaar te werken, vanwege zijn hepatitis B.

Verzoeker stipt aan dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn relaas te staven, waarbij hij alle relevante elementen waarover hij beschikt, heeft overgemaakt. Hij stelt dat zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn. Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan het profiel van zijn broers.

Verzoeker verwijst naar het *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*.

Wat betreft de gebrekkige kennis van het werk van zijn broers, herhaalt verzoeker dat hij alle informatie waarover hij beschikt, heeft overgemaakt.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelt dat er geen garantie is dat de taliban niet zal terugkeren naar hun eerdere schrikbewind. Onder verwijzing naar een artikel van The New York Times en het rapport van de Danish Immigration Service, stelt verzoeker dat er geen redenen zijn om te geloven dat de taliban intussen een meer gematigde kijk op de Islam hebben. Hij wijst in het bijzonder op het gevaar voor medewerkers van de Afghaanse troepen en hun familieleden.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 15 mei april 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

3.2. Verzoeker maakt op 22 mei 2023 en 23 mei 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aanvullende nota's over, waarbij hij foto's voegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van

herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor de taliban, ten gevolge van de werkzaamheden van zijn broers voor de NAVO in de luchthaven van Jalalabad.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat er geen reden is om te twijfelen aan het profiel van verzoekers broers, die hebben gewerkt voor de NAVO in Jalalabad, noch aan de verwantschap tussen verzoeker en zijn broers. Evenmin staat ter discussie dat verzoekers beide broers een visum voor de Verenigde Staten van Amerika hebben bekomen, waar zij thans verblijven. De Raad ziet ook geen redenen om hieraan te twijfelen. De commissaris-generaal oordeelt evenwel dat *“Het is echter niet omwille van het loutere profiel van uw broers dat er actueel een vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld. Om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming volstaat het niet om enkel te verwijzen naar het profiel van uw broers. U dient uw vrees immers te concretiseren en individualiseren. Gezien uw beide broers hun werkzaamheden voor de Afghaanse overheid en de buitenlandse troepen in Afghanistan stopgezet hebben en inmiddels Afghanistan hebben verlaten, dringt zich eveneens de vraag op om welke reden u nog zou gezocht worden door de taliban. U slaagt er niet in dit aan te tonen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.”* Er wordt hierbij in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van verzoeker met de taliban, op het moment dat hij nog in Afghanistan verbleef, en dat deze de reden uitmaakten van zijn vertrek uit zijn herkomstland.

5.1.3. Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met de taliban in het verleden, wijst de Raad er evenwel op dat er niet kan voorbij worden gegaan aan de vaststelling dat de machtsdynamiek in Afghanistan thans drastisch is gewijzigd, waarbij de taliban sinds verzoeker vertrek uit Afghanistan de macht hebben overgenomen.

5.1.4. De Raad dient in deze te wijzen op de door de commissaris-generaal beschikbaar gestelde landeninformatie. Wat betreft het profiel van (familieleden van) personen die gewerkt hebben voor buitenlandse militaire groepen, wijst de Raad erop dat in de EUAA, *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023, die bij aanvullende nota werd overgemaakt en waarop de Raad vermag acht te slaan, dat personen die gewerkt hebben voor buitenlandse militaire troepen of die gezien worden als personen die deze troepen steunden als een risicoprofiel worden aangemerkt en dat familieleden van deze personen tevens het risico kunnen lopen om onderworpen te worden aan daden van vervolging (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 58-59). Onder dit profiel vallen individuen die geassocieerd worden met de buitenlandse troepen, zoals onder meer tolken, veiligheidsbewakers, civiele contractanten en logistiek personeel. Er wordt hierbij aangegeven dat de taliban, in de periode kort na de machtsovername, individuen viseerden, die verdacht werden van een link te hebben met de buitenlandse

troepen. Zoals verzoeker ook terecht stelt, is er sprake van huis-aan-huiszoekingen, om individuen op de zwarte lijst te vinden. Personen die voor de buitenlandse troepen hebben gewerkt, leven ondergedoken en worden gezocht (EUAA rapport “*Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 75-77). Verder wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie blijkt dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de mogelijkheid van de taliban om personen die gewerkt hebben voor buitenlandse militaire troepen te identificeren. Zo wordt in het EUAA rapport “*Targeting of individuals*”, aangegeven dat volgens bepaalde bronnen de taliban lijsten opstelden in augustus 2021 van voormalige medewerkers van buitenlandse troepen. Tevens maakt het rapport melding van het gegeven dat de taliban in de laatste week van hun offensief in 2021 hun handen hebben kunnen leggen op het *Handheld Interagency Identity Detection Equipment system* (HIIDE-systeem), d.i. een biometrisch apparaat ontworpen door het Amerikaanse leger, om onder meer Afghaanse werknemers te identificeren (EUAA, *Afghanistan, Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 75). Zoals gezegd, wordt aangenomen dat personen ressorterend onder voormeld risicoprofiel in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben en ook familieleden van deze personen kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben.

5.1.5. De landeninformatie, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, wijst aldus op het gegeven dat personen met verzoekers onbetwiste profiel – d.i. een familielid van personen die hebben samengewerkt met de NAVO – vervolging kunnen riskeren door de taliban én hieruit blijkt tevens dat de taliban sinds de machtsovername meer mogelijkheden hebben om dergelijke profielen te identificeren.

5.1.6. Hoewel verzoeker weliswaar na de machtsovername door de taliban werd gehoord, geeft de beoordeling in de bestreden beslissing geen blijk van een geïndividualiseerd onderzoek van verzoekers profiel, in het licht van de machtsovername door de taliban. De commissaris-generaal beperkt zich ertoe te stellen dat de vervolgingsfeiten in het verleden niet aannemelijk worden gemaakt en dat het louter profiel van verzoekers broers niet volstaat om een actuele vrees voor vervolging in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. De bestreden beslissing dateert ook van voor de publicatie van de rapporten van de EUAA, “*Afghanistan, Targeting of individuals*” van augustus 2022 en “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, waarin de risico’s voor familieleden van ex-medewerkers van de buitenlandse troepen worden uiteengezet. De commissaris-generaal heeft weliswaar op 15 mei 2023 een aanvullende nota overgemaakt, waarbij de gehanteerde landeninformatie werd geactualiseerd, doch deze aanvullende nota geeft geen blijk van een geactualiseerd onderzoek van verzoekers onbetwiste profiel van een familielid van medewerkers van de NAVO.

5.1.7. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van verzoeker – hoe summier deze ook worden uiteengezet – individuele omstandigheden kunnen worden waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of deze, in het licht van de actueel beschikbare landeninformatie, voldoende zijn om een toekomstgerichte vrees voor vervolging aan te nemen. Een verder onderzoek naar de mogelijke risico’s voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen, eigen aan zijn zaak, dringt zich op. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

5.1.8. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

5.1.9. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES